

## ВРЕМЕНА

Тѣ приказваха за сеитбата и тежката оранъ, а мислѣха за съвсемъ друго нѣщо. „Момчето е добро“, — преценяваше Илийко, — „и ако искатъ, още тази есенъ ще направимъ свадбата“. — „Разбра се вече“, — реши Костадинъ, — „Митю е вироглавъ, ако не му дамъ да се ожени за нея, ще ме зареже..“ Митю бѣше единъ на баща и майка, и Костадинъ искаше да му вземе нѣкоя мома съ нивици. Имаше две-три такива моми, но момъкътъ бѣше си избралъ Вела Илийкова и за друга не искаше да му се продума.

Когато стигнаха предъ вратната му, Илийко го прихвана подъ ржка и докато Костадинъ да се усѣти, въведе го въ двора.

— Да ми опиташъ новото винце, — рече той и нахока кучето, което скочи отъ сайванта и се спусна яростно срещу тѣхъ.

Въ кухнята се разшѣтаха. Баба Велика остави хурката и въ залисията насмалко не загреба жаръ съ аладжата си. Вела надникна презъ прозорчето и сърцето ѝ подскочи като оживено.

— Митю, тейко ти! — рече тя и надникна пакъ. — Той е.

— Защо ли е дошълъ? — погледна Митю. Тя му стисна мълчаливо ржката и не отговори. Но той разбра.

Илиица посрещна гостенина.

— Тука, свато... въ одаята..., децата сж поразхвърляли малко, но ти ще прощавашъ... — И като стрѣлна мжжа си, рече строго: — Илийко! Запали лампата де.